

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

X. évf. 8. szám

2005. AUGUSZTUS

Augusztus 15. Nagyboldogasszony, augusztus 20. Szent István

Mária megsegíti István királyt és népét

Ezután történt, hogy mikor jámbor Henrik, római császári felség, a boldog királynak felesége révén rokona, kiszervezett, a császári hatalmat a germánok választásából Konrád kapta, ki a béke nyugalmát megtörve, egész Németország csapatait egyesítve ellenségként próbált rátörni Pannónia hatáira. Tanácsot tartott ellene a király a püspökökkel és a főemberekkel, s a haza védelmére egész Magyarország fegyvereseit összevonta. Előbb mégis megfontolván, hogy Krisztus segítségével nélkül mit sem tehet, kezét-szívét égnek emelte, és sérelmeit úrnője, az örökszűz istenanya, Mária elé tárva, ilyen szókra fakadt: „Ha kedved telik benne, világnak úrnője, hogy örökséged szőlejét ellenség pusztítsa, s a kereszténység zsenge ültetvényét irtsa, kérve kérék, ne rójják fel az én renyhességemnek, hanem inkább akaratom rendelkezésének. Ha a pástor bűnös, érdeme szerint ő maga lakoljon, kérlek, ártatlan juhokat dühöd ne sújtsón.” E beszéd után Máriától már szinte megvigasztalva, magabiztosan útra kelt az ellenség irányába. Mindjárt másnap hírnök

érkezett a germánok táborába minden egyes vezérhez, mintha a császár küldte volna, és parancsot adott át a visszatérésre. Mihelyt az ellenség visszavonult, és a szent felismerte, hogy Isten irgalmának oltalma látogatta meg, a földre borulva hálát adott Krisztusnak és szülőanyjának, ki nek védelmébe magát és országának gondját szüntelen imában ajánlotta. A császár pedig megrémült övéinek nynyire váratlan kudarcától, és tudakolta, miképpen történt a dolog. Mikor aztán belátta, hogy valóban visszatértek, nem kételkedett, hogy ez Isten szándékából történt a leghívebb király reményének megerősítésére, és azontúl országának megtámadásától tartózkodott, mert visszatartotta az örök bíró félelme.

Ismeretes, hogy Szent István az Istenanya oltalmába ajánlotta országát. István király nagyobbik legendája (1077 körül) Mária csodálatos segítségéről is beszámol. A XIV. fejezetet Kurcz Ágnes fordításában közöljük.

Augusztus 7.

Újlaki szentek: Szent Donát

„Az újlaki templom Flórián-oltárának oromképen Donát látható” – írja Bálint Sándor *Ünnepi kalendárium*-ában. Nem véletlenül ábrázolják együtt templomunkban – mint annyi más helyen – Szent Flóriánt és Donátot. Mindketten római császárkori szentek, akiket elemi csapások elleni oltalmazóként tisztelnek: Flórián a tűzkár, Donát a szőlőbetegségek elhárításában segít.

Szent Donát a közép-itáliai Arezzo püspökeként 362-ben szenvedett mártíromságot. Kultusza sokkal később, a barokk kori Németországban vált közkeletűvé. Amikor 1652-ben ereklyéit Rómából a Rajna-vidéki Münsterifel városába vitték, a kísérő papot villámcsapás érte, de semmi baja nem történt. A csodát Szent Donát közbenjárásával magyarázta. Donát tisztelete a rajnai szőlővidéken gyorsan terjedt. A német hagyomány kialakulásához nyilvánvalóan a névetimológia (*Donner* a. m. 'mennydörgés') is hozzájárult. A XVIII. század óta Ausztriában és Magyarországon is a villámcsapás és jégeső elhárításáért könyörögtek hozzá, emléknapján körmenettel is megtisztelték. Emlékezetes, hogy a XVIII-XIX. századi Újlakon a legelterjedtebb foglalkozás a szőlőművelés volt.

Donát attribútuma a törött kehely, mivel – második utóda, Severinus püspök leírása szerint – egyszer misézés közben pogányok rontottak rá, és üvegkelyhét, melyben Krisztus vére volt, összetörték, de az a szent püspök imájára összeforrt. Ennek láttára több száz pogány megtért.

A szőlő különös gondoskodást igényel, s ezért a régiek igyekeztek minél több szent (Márton, Orbán, Vince) segítségét igénybe venni. A szőlőkben szobrot, kápolnát állítottak nekik. Az Újlakhoz közeli Farkastorki úti kápolnát is Szent Donát tiszteletére építették. Falvakban, városokban a templomok harangjait sokszor neki szentelték. Leghíresebb a kassai dóm XVI. századi nagyharangja, amelyen Szent Donát képét is megörökítették, nyilvánvalóan abban a hitben, hogy a harangzúgás „visszaveri” a mennydörgést. Szőlőtermő vidékeinken a legújabb időkben is több helyen felállították Donát rendszerint fából faragott szobrát.

Tájegységenként sokféle imával kérik a szent közbenjárását. Hozzánk, újlakiakhoz a székesfehérváriak fohásza áll közel, akik Máriához és Szent Donáthoz az alábbi énekkel könyörögnek:

*Istennek szent Anyja könyörögj érettünk,
Óh Mária, Krisztus anyja,
Téged kérünk, Isten előtt légy szószólónk,
Szent Donátus pátronussal közbenjárónk,
Hogy mentse meg szölleinket jégesőtől,
Dértől, fagytól, mindenféle rossz veszélytől,
Hogy rendelne alkalmas jó időket,
Bő terméssel áldaná meg szölleinket,
Tekintse meg ezen összegyűlt seregét,
Amely kéri buzgósággal segedelmét.*

Havasi Edit

Szabó András és Szabó-Udvary Orsolya

Újlaki arcok

Ez az ismeretség hat éve a templomban kezdődött. Igaz, meglehetősen passzívan: látták egymást. Annyi különbséggel, hogy Andris észre is vette Orsit. Bár ahogy elmeséli, nála sem volt ez különösképpen tudatos. Akkor kezdett azzá válni, amikor édesapjának az újlaki kiránduláson készített fényképeit nézegette. Orsi jó néhány kép főszereplője volt. Mintha a gondos apa hamarabb vette volna észre fia bontakozó vonzalmát, mint az saját maga. Andris mindenesetre azontúl magánál hordta ezeket a képeket, akárhová ment.

Elment a „Hit és Fény” táborába is, még ugyanazon 1999-es év nyarán. Akkor már tudta, hogy Orsi miatt. Mint ahogy a következő évben is elment az Orsi (és Havasi Gergő) vezette „Napraforgó” táborba, ha máshogy nem lehetett, hát szakácsnak. Igaz, voltaképpen a jószemű Gergő kérte föl rá...

Orsi egy ideig váratott magára. Előbb másban látta a nagy őt – de ez elmúlt. Andris nem várt hiába.

Tavaly augusztusban eljegyezték egymást.

Andris 1978-ban született, régen várt és már alig remélt egyetlen gyereknek. Egy éves korában költöztek fel a Duna-partról jelenlegi Mátyáshegyi úti lakásukba. A Zápor utcai általánosba, majd egy-két év múlva újlaki hittanra iratták be, amit eleinte őszintén szólva a fásztó iskola folytatásaként élt meg – amíg csak György atya meg nem hívta a „Mákvirágok” közösségbe. Ez gyökeresen megváltoztatta nézetét. A tanulást a József Attila Gimnázium első újra ciszterci osztályában folytatta, ami sok pozitív élményt jelentett. A tantárgyak közül a rajz vonzotta leginkább, fakultációra és szakkörre is járt – ahhoz a Szalay Józsefhez, akivel mint a keresztény rajztanár-továbbképzés vezetőjével azóta újra találkozott.

Az érettségét követően Szarvasra vették fel egy akkoriban alakult főiskolára, ahol rajztanári és -művészi képzés folyt. Andris albrétben lakott, és az ottani éveket utólag „erkölcsi mélyrepülésnek” nevezi – melyből Gábor atya lelkiyakorlata és Orsi megismerése segített kilábalni. Mindehhez még a főiskolával is baj volt: nem akkreditálták (nem ismerték el hivatalosan), a hallgatók végül a szegedi tanárképző főiskola segítségével szereztek diplomát. Így lett Andris 2001 januárjában óvópedagógus és rajztanár.

Az év őszétől az érdi Mariánum egyházi iskolában tanított rajzot és felügyelt a napközisekre. A közlekedésre nem kevés idő ment el, de szívesen járt Érdre. Közben képezte is magát: a jezsuita Faludy Akadémián egy drámapedagógiai kurzust végzett el (emlékezhetünk, újlaki napköziseknek is tanított be szindarabot, melyhez a díszletet is maga festette), a Képzőművészeti Egyetem levelező tanárképzésén pedig egyelőre az első évet. Iparkodásának eredményeként szeptembertől a szentendrei Ferences Gimnáziumban taníthat.

Orsi sem sokat költözött élete eddigi 25 évében: egyszer, öt évesen a nagymamával közös Kiskorona utcai lakásból a Galagonya utcába. Igaz, a nagymamától elkerülve még annyit sem gondoltak a diplomára, mint addig. Azért a három lány után némi késéssel született Gergőt is meg akarták kereszteltetni, ám ezt a Péter-Pálban (ahol a három lányt keresztelték volt) akkoriban szigorú feltételekhez szabták. Így jöttek el Újlakra, ahol György atya szigor nélkül is elérte, hogy a megkeresztelt Gergő három nővére hittanra járjon, majd egyszerre elsőáldozó legyen. A kisközösségekbe való meghívás pedig már igazán az egyházhoz és Újlakhoz kötötte a testvéreket.

A Váradi utcai általános iskola után Orsi a Batthány-Strattmannról elnevezett középiskolába került. Nem az egészségügyi, hanem a gimnáziumi részbe, de technikaórán azért csecsemőgondozást tanult. Közben az újlaki Makai Évi hatására tagja lett a „Hit és Fény” közösség Mécses csoportjának, melynek tagjai rendszeresen látogatnak fogyatékos intézeti gyerekeket. (Három évvel később meg Andris az Orsi két szép szeméért csatlakozott...)

Érettségi után Orsi két évig gondozónő-képzőbe, majd azt abbahagyva a Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Főiskolára járt. Tanárai közül az anatómia szigorú oktatója, Budai József azért is kedves számára, mert az újlaki templom padjaiban szokta vizionlítani. A diploma megszerzése után a Németh Anikó (Újlaki arc a 2005. márciusi számban) vezette Kossuth Lajos Gyermekotthonban kapott munkát mint fejlesztő pedagógus, ami a szakmán belül is a legnehezebb feladat.

Újlakon Orsi az „Egerek” közösségében nőtt fel, majd vezetője lett egy másíknak: Havasi Gergővel a „Napraforgó”-kat vezetik már öt éve. Énekel a templomi gitáros zenekarban is, és a közelmúltban szerveződött, esküvőkön fellépéseket vállaló együttesben basszusgitáron játszik.

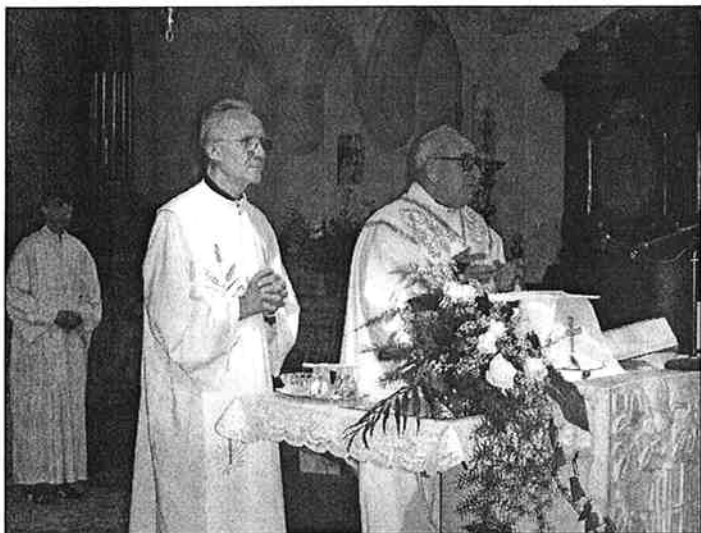
Orsi és Andris július 23-án, szombaton délután szolgáltatták ki egymásnak a házasság szentségét Újlakon, a szertartást György atya vezette. Lakodalmukat az országúti ferencesek közösségi házában az újlaki fiatalság tevékeny részvételével ünnepelték. Isten áldása kísérje őket.

Sz. J.

Újlaki esküvő – Sopronban

Egy szokásos vasárnapi mise után, a teázás alatt Havasi Gergő és Martos Emese félrevont, mondván, most kivételesen valami komoly dolgot szeretnének kérdezni. Egy kb. 75 perces, a szerelemről, házasságról, lagziról, felelősségről és boldogságról szóló bevezető után szóhoz jutva megkérdeztem: „Tömören?” A válasz nem váratott magára: „Leszel vőfély?” Mikor ő férj? Naná! Mostantól a *vőfélytő félj!* Elfogadtam a meg/fel/kihívást, később még a legénybúcsú szervezését is elvállaltam.

El is jött a nagy nap, július 9, reggel vonattal le, virágok, gitárok, hangfalak, ajándék, minden, ami kell. Nagy készülődés, Gergő még az esküvő előtt fél órával is borostásan rohagált és szervezkedett. Az újlaki közösségek fiatal tagjai is átvedlettek ünnepöbe (volt, akire alig ismertem rá...), és nehéz volt eldönteni, ki is megy ma férjhez, olyan hévvel öltözött az összes lány.

Eljött a perc, a Szent György templomban felcsendült a dal: *Íme itt jön Ő*. Megjelent a vőlegény, s megjelent a menyasszony. Megkezdődött a nászmise a soproni Binds Ferenc atya celebrálásával és András atyánk koncelebrálásával. Az olvasmányt Gergő olvasta: *Megtaláltam, akit szeret a lelkem, belekapaszkodtam, és nem engedem el*. Emese a házastársak kötelességeit választotta szentleckének: *Hajdan így ékesítették magukat a szent asszonyok is: reméltek Istenben és engedelmeskedtek férjüknek*. Ferenc atya az evangéliumot a sziklára épített házról mondta, majd szentbeszédében kifejtette, hogy nem anyagi megalapozottságra gondol, hanem az Istenre nyitott, Őrá hagyatkozó életre, ez legyen ennek a házasságnak is biztos alapja. Következett az esketési szertartás: elhangzott a két *igen*, amit ősi magyar szokás szerint esküvel is megerősítettek. A szentmise végén ünnepi áldásban részesült az ifjú pár, majd mindannyian.

Mindenki érezte, hogy itt valami nagy dolog kezdődött el, és már csak a nagyharang választhatja el őket egymástól.

Gratuláció, örömnép, csokordobálás földre, kocsira, indulhat a menet, irány a lagzi! Mire megkerült a vőfély, elveszett a tanú, és a nép izgatottan és éhesen várt, hogy kezdődjön már a móka. Amint mindenki meglelt, Gergő felszólt, majd átadta a szót a vőfélynek, aki végre megnyitotta a lagzit igencsak fárasztó rímeivel! Eljött az evés-ivás, a hejehuja helye és ideje. A talpalávalót a „vörösingések”, a Holdfény expressz húzta, és a főfogás után szép lassan megtelt az ifjú pár asztala nászajándékok tömegével. Ezután vetítés gyerekkori képekről, majd tánc, torta és menyasszonyi ruha-készítés, a menyasszony objektív zsűrizésével (Gergő nyert...). Ezalatt a banda átadta hangszerét egy másik bandának, nevezetesen Újlak lelkes ifjúságának, akik pár számmal kedveskedtek a ifjú házasoknak. A legnagyobb sikert egyértelműen a *Kinyitom a számat* című szám aratta, mivel az újdonsült férj elvállalta (nem volt sok választása),

hogy elreppeli a refrének közötti szöveget! Majd eljött a menyecsketánc ideje, ahol a menyecsket már megtáncoltató résztvevők csiga alakzatban vették körül az ifjasszonyt, akit a férjnek kellett kiszabadítania, elámulom, sikerült neki (gondolom megtalálta a csapóajtót...).

Éjfél után a nép boldogan táncolt és bulizott tovább, egészen négyig. Ekkor volt, aki egyenesen hazaindult, volt, aki egy közeli szállóban hajtotta álomra fejét. Külön köszönetet szeretném kifejezni, Havasi Ildinek, Udvary Orsinak, Szabó Szeverinnek, Ivicsics Matyinak és Munkácsi Petinek, akik fáradságot nem kímélve felkészültek az alkalomra és a lagzibeli szereplésre. Köszönöm az újlaki kórusnak a részvételt, az újlaki fiúknak a segítséget az este során és per sze a legénybúcsú alatt is, és külön köszönet Évinek meg Évinek és Izának a menyasszonyi ruháért. És ne feledjük: ez az este Gergő és Emese nélkül nem jöhetett volna létre! Egész Újlak nevében gratulálunk esküvőjükhöz (meg a barátaikhoz).

Sönfeld Máttyás

Ezúton is szeretnénk megköszönni az újlaki közösségnek, hogy segítettek esküvőnket szebbé, bensőségessé tenni. Elsősorban az atyáknak: köszönet András atyának, aki személyesen is tanúja volt életünk összekötésének, Gyuri atyának, aki Medjugorjében imádkozott értünk, és Gyula atyának, aki az aznapi szentmiséjét értünk ajánlotta fel. Köszönet Szakolczai Jutka néninek, aki a soproni Szent György templomot olyan szépen feldíszítette, ahogy azt már itthon megszoktuk tőle. Köszönet a gitáros énekkarnak, amely a nászmisén szolgált és az újlaki együttesnek, amely a lagzit tette színesebbé. Köszönet a tanúnak, Szabó Andrisnak, a vőfélynek, Sönfeld Matyinak, és a sofőrnek, Ivicsics Matyinak. Hálás szívvel gondolunk mindenkire, aki eljött Sopronba, és azokra is, akik Újlakon imádkoztak értünk.

Havasi Gergely és Havasiné Martos Emese

NemHal tábor

Idén július 11-től 17-ig a Pilisben táboroztunk, egy Bányász-rét nevű helyen. Az első nap, hétfőn felállítottuk a sátrakat, ástunk egy medencét a patakban, kápolnát építettünk, aztán rögtön bemenekültünk az „eső esetén ide bújunk” sátorba (más néven Grill-bárba), melyet meglehetősen sokat használtunk. Már az első estén árvíz lepte el a lányátort, ezért a lehető leggyorsabban át kellett telepítenünk egy másik helyre. Szerencsére alig lettek vízesek a táskák. Másnap Pilisszentlászlóra kirándultunk el bevásárolni, és mivel nagyon éhesek voltunk, már az egyik buszmegállóban megettünk két kiló kenyeret. Miután megebédeltünk, „haza” mentünk, és már csak pihenni volt erőnk. Szerdán ellátogattunk egy közeli rétre és ott játszottunk. Mivel a finom nasikat véletlenül mindig otthon hagytuk, a végén siettünk haza. Aznap fürödtünk először, mert addig nagyon hideg volt a víz, de a lányokból, sőt a fiúkból is még ekkor is igen éles hangokat váltott ki a víz hőfoka. Az elős tábortűz is aznap volt, mindenki nagyon örült neki. Csütörtökön fordított napot tartottunk, amit Zita és jómagam szerveztünk szavazás alapján. Sokat játszottunk, beszélgettünk és énekeltünk. A LIBA (Lasetzky, Ipszi, Betti, Anna) megtanította a többieknek a *Börtön ablakában* c. dal elejét, azóta is ezt dúdolgatjuk. Pénteken Dobogókőre kirándultunk, ami elég hosszúra sikeredett, de már a gyönyörű kilátás miatt is megérte. Szombaton nagy akadályversenyen vettünk részt, melynek lebonyolításában a Napraforgók, a Hangyák és a Mákvirágok is segítettek. Miután visszaérkeztünk a táborhelyre, lehűtöttük vendégeinket egy kis patakvízzel, majd elindultunk Pilisszentlászlóra misére, egy kicsi kápolnába. Kiderült, hogy az ottani atya ismeri, sőt tanította András atyát és György atyát. Hazafelé Vera, Emese és Matyi éjszakai túrát szerveztek nekünk, ami izgalmas élmény volt. Az ezt követő, utolsó tábortűz nagyon jóra sikeredett, sokat nevtünk és énekeltünk. Késő éjszaka feküdtünk le.

Sajnos eljött az utolsó nap is. Összepakolásztunk, majd elindultunk Pilisszentlászlóra a buszhoz. Leszálláskor a szülők már izgatottan vártak minket, nagyon örültek nekünk. Elköszöntünk egy harsány SZER-VUSZ-TOK-TEK-TÖK-kel (amit az atya tanított nekünk), és nagyon fáradtan, de sok vidám és izgalmas emlékekkel hazaballagtunk.

Kovács Betti

Napközi

Ebben az évben is sor került, immár tizedszer, a plébánia nyári napközire a szünidő első három hetében. Június 20-tól július 7-ig már reggel fél nyolctól ott futkározott, ugrándozott naponta körülbelül 40 gyerek, boldogítva a vezetőket (Anikót és Pétert) és segítőiket, akik a NemHalak, Napraforgók, Hangyák és Mákvirágok közül kerültek ki.

Mint mindig, reggelente hálaadó énekkel kezdtünk, aztán Péter (bácsi) érdekes és izgalmas hit-tanóráin vehettünk részt. Utána megreggeliztünk, és addig játszhattunk, amíg ki nem fulladtunk. Délben Úrangyala következett, majd megebédeltünk. Meghallgattunk egy-egy részletet Moha bácsi meséiből, újra pingpongozhattunk a pincében, métázhattunk, üveges-fogócskázhattunk a hátsó udvaron, agyagozhattunk és még nagyon sok mindent játszhattunk.

A sok apróságot látva eszébe jutott a segítőknél, hogy nemrég még őket cipelték szüleik a napközibe, és bizony olykor epedve várták, mikor jönnek már végre értük. Most viszont néhányan már „betyárból pandúr” lettek, már ők segítettek kenyeret kenni, mosogatni, takarítani, rendet rakni, pulykavörösen összeverekedő kicsiket szétválasztani és egyéb csodálatos dolgokat csinálni.

Ez a tábor is tele volt izgalmas, mulatságos, elgondolkodtató élményekkel. Köszönjük Anikónak, Péternek, a többi szervezőnek, az adományozóknak és a pékáru-szállító karitászoknak a sok segítséget. Hálával gondolunk arra a kedves nagymamára és nagypapára, akik hetente legalább kétszer elláttak minket kakaós csigával vagy pogácsával. Szeretettel várunk mindenkit jövőre is – de előbb még a nyárvégi tábortűzre!

Kovács Betti

Naphimnusz és őzlábgomba – Vidám táborozás a Mátrában

Nemrégiben vidám gyerekzaj verte fel a Mátraházán lévő ferences remeteség csendjét. Vendéglátónk, Ányos atya, szeretettel simogatta meg az érkező újlaki ovis hittanosok fejecskéit. Szeretettel mutatta meg a vendégházat, melyet ő álmodott meg és nyugdíjas éveinek pihenését feláldozva hozott létre, hogy otthont nyújtson néhány napra a lelki gyakorlatra érkezők számára. De nemcsak otthont, hanem kristálytisztá levegőt és madárdallal átszőtt meghitt csendet is nyújtott a ferences hajlék, melyet Ányos atya csodálatos kerttel vett körül. A kert – melynek növényeit ő maga ültette és gondozza – turisták által is látogatható, és a Naphimnusz Park nevet viseli.

A gyerekek naponta többször is végigjárták a park stációit, és érdeklődve, kérdezgetve nézték a himnusz sorait idéző domborműveket. De a remeteség falain kívül, a park kapuján kilépve is elkísért minket Szent Ferenc lelkülete. A kis hittanosok vidáman és könnyedén mászták meg a hatalmas hegyeket, boldogan bókászta bodobácsok, katicabogarak és cincérek után kutatva, és rácsodálkoztak a faágból előpislogó békára. Közben észre sem vették, hogy már három-négy órája saját lábukon kirándulnak. Lehagyva térdig lógó nyelvvel vánszorgó szüleiket, hitoktatójuk, a fürge és vidám Horvay Marika nyomdokaiba eredtek, aki mindig tudott számukra valami érdekeset mutatni vagy mondani.

Szombat reggel szomorúan gondoltunk a hazaindulásra, de hátra volt még a délelőtti kirándulás. Hatalmas őzlábgombákat csodálhattunk meg, és amerre jártunk, mindenütt végig az út mentén erdei szamóca örvendeztette meg a gyerekeket, ez volt a búcsúajándék a Mátrától.

Köszönjük Ányos atyának a vendéglátást, Horvay Marikának az egész éves munkáját és a szép tábor, segítőjének, Emesének pedig, hogy kedvességével és tornamutatványaisal elbűvölte a gyerekeket.

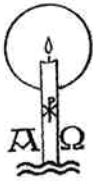
Triznay Zsuzsanna

Családi események

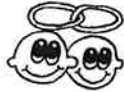
A keresztség szentségében részesült:

Július 3-án Cserháti Milán Gábor, Cserháti Ákos László, Pitonya Fruzsina Anikó, Bánhidai Jázmin, 10-én Dallai István Péter, 17-én Szűcs Biana Gabriella, Arany Mátyás, Fodor Anni, 23-án Tamási-Kovács Bence, 24-én Toperczer Júlia Mária, 31-én Verebes Anna Nóra.

Örök hűséget esküdött egymásnak:

július 2-án Szűcs László és Drájkó Kornélia, Sebestyén Pál és Pintér Ágnes, 9-én Kiss Miklós és Szabó Eszter, valamint Havasi Gergely és Martos Emese (a soproni Szent György templomban), 16-án Magócsi László és Soltész Erika, 23-án Szabó András és Udvary Orsolya, 30-án Tassy György és Pákán Csilla, Baradlai László és Papp Júlia, Krizbai András és Buzási Katalin, valamint Maccari Alberto és Tóth Márta.

Halottaink:

Kutrovich József (80), Linkesch Magdolna (87), Ördög Mihály (92), Tar Györgyné (72), Angyal Rudolf (85), Strubert Jánosné (93), Szirtes Ádámné (75).

Sarlós Boldogasszony ünnepén

Július 2-án, szombaton este hallgathattuk meg templomi kórusunk hangversenyét, amely ezúttal az év egyházi ünnepeihez kötődő repertoárból nyújtott keresztmetszetet. A szépen előadott szép műveket Zsolt karnagyunk ihletett konferálása kapcsolta össze – igaz, néha elcsábult, hogy szinte már homíliát tartson. A hangversenyt ezúttal is agapé követte.

Másnap az ünnepi fél tizenegyes szentmisét Gyula atya mutatta be. Beszédében példaként állította eléink a Vízitációt, amikor Mária, a várandós fiatalasszony segítségére siet szintén várandós idős rokonának. A segítségnyújtás gondolata nemzeti színezetét is kapott.

A plébánián folyó tatarozás miatt az ünnepi együttlét színhelye ezúttal a hátsó kert volt. Százan is lehettek a fehér asztal mellett ismerkedők, beszélgetők; a vendéglátás technikai feltételeit közel tucatnyi testvérünk teremtette meg, Szokolczai Jutkával az élükön. Míg egyeseknek örültünk, másokat sajnálattal hiányoltunk.

Mertz Éva az idén a Szent Erzsébet terem hátsó ablakait díszítette színes üvegablakokkal. A néhány héttel korábban elkészült alkotásokat a búcsú alkalmával áldotta meg András atya a napközisek által példás rendbe rakott hittanteremben. A megáldás előtt a margitszigeti matutinumon készített hangfelvételt, valamint Szent Erzsébet legendájának egyik részletét hallgathattuk meg. *Sz. J.*

IGE-IDŐ

Kedves testvérek! Erre a hónapra a következő szentírási részt választottam: „Hallottam imádat, s láttam könnyeidet. Lásd, meggyógyítalak.” (2Kir 20, 5b)

E szavakat Isten üzeni Izajással népe fejedelmének, Hiszkijának. De mit jelent mindez a számunkra? Gondolkozzunk el kicsit: ostromoljuk-e az eget imádsággal, ha betegségben, szomorúságban vagyunk? Tudjuk ugyan, de hisszük-e valóban, hogy az Úr meggyógyíthat minden bajból bennünket?

Betegségben ugyanolyan rendszerességgel imádkozunk-e, mint amilyen rendszerességgel az orvosságot beszedjük? Ugyanúgy bízunk-e az ima erejében, mint a medicinák hatásában? Ugyanolyan bizalommal vagyunk-e Orvosunk iránt, mint amilyen a háziorvosunkra hagyatkozunk? Eszünkbe jut-e, hogy a szenvedésünk érdemszerző, értékes, és nem hiábavaló?

Szenvedésünkben - lett legyen az testi vagy lelki - nem vagyunk egyedül. Az Úr látja könnyeinket és együtt érez velünk. Megtapasztaljuk-e lehajló szeretetét és jóságát, amellyel segít hordozni a terheket? Észre vesszük-e, hogy minél nagyobb a baj, annál erősebben támaszkodhatunk Őrá? Merjük-e odaadni neki bánatunkat, fájdalomunkat ahelyett, hogy magunkba roskadnánk és elhagynánk magunkat?

Úgy érzed, nincs értelme? Súlyos beteg vagy? Elhagytak? Becsaptak? Magányos vagy? Cserben hagytak? Senki nem segít? Nem tudod, hogyan tovább? A családod elhanyagol? Nem értenek meg? Az Úr neked is üzeni: „lásd, meggyógyítalak.”

Júlia Erika

Ketten – hármásban

Lelkigyakorlat Mátramindszenten

Idén sokadszor került sor a házaspárok, azaz gyerekes családok lelki gyakorlatára, ezúttal Mátramindszenten. Korábban voltunk már Kisoroszipan, Zebegényben, Nagymaroson, Esztergomban, stb. Általában csütörtöktől vasárnapig tart ez a hagyományos nyári program.

A hely kiválasztása mindig együttes döntés eredménye az éppen aktuális lehetőségek közül. Mátramindszent ideális otthont nyújtott lelki épülésünkhöz. Egy volt körorvosi kúriában szálltunk meg, a gyerekek nagy része sátrazott az udvaron, némely vállalkozó kedvű felnőtellel együtt, de lehetőség volt arra is, hogy a házban aludjunk.

A csoportot Vágvölgyi Éva vezette, aki Újlakon tartja nekünk a bibliaórákat. Meghívott előadónk Székely János atya volt, a papi szeminárium lelki vezetője. A témát az atya választotta, és mi örömmel elfogadtuk: a házasság, illetve a gyereknevelés. Az eddigi gyakorlathoz híven mindig egy bibliai részlettel kezdtünk, amit csendes egyéni elmélkedés követett. Ezután jött a közös beszélgetés. Itt nyílt alkalom az egyéni gondolatok, a személyes tapasztalatok, esetleg kérdések megosztására, ill. megbeszélésére. Valamennyien nyíltak és bőkezűek voltunk a közösbe adandó és adható „ajándékokkal”. Ki-ki vérmérséklete és érzelmi alkata szerint „ajándékozott”. Az igazi ajándékot az jelentette, hogy egymástól tanulhattunk. E néhány nap alatt egyetlen dolgnak az volt, hogy közvetlenül és egymáson keresztül is Istenre figyeljünk, teljesen átadjuk magunkat. Lélekben mindannyian egész családdal mentünk, a valóságban azonban volt, aki egyedül jött, volt, aki csak a gyerekekkel. A jelenlegi családi állapottól függetlenül valamennyien kételyeinket maradéktalanul elosztva, állapotbeli kötelességeinket továbbra is vagy újra vállalva indultunk vissza abba a kis átmérőjű körbe, ahova az Isten állított bennünket, és ahol oly sokszor oly nehéz megállni a helyünket. János atya szavával „az Isten ad barátokat, hogy elérjük a lehetőségeink határait, és ellenségeket, akadályokat, hogy a határon túl tudjunk lépni”. Ez a házasságban csak akkor megy, ha ketten vagyunk együtt az Istennel HÁRMASBAN, Gyökössy Endre gondolatát elfogadva.

Mindez nem lehetett volna ilyen sikeres és gyümölcsöző, ha a Matyik, Söfnfeld és Ivicsics nem csatlakoztak volna hozzánk. Most sem tudom kevésbé dicsérni őket, mint az előző években. Példa értékű, ahogyan gyerekeinkkel bánnak. Humorral, békével és teljes sikerrel – mi, szülők is tanulhatunk belőle bölcséssel. Arról ne is beszéljünk, hogy a gyerekek szinte versenyeztek értük, nem egyszer derültséget kelteve.

Nem hagyhatom szó nélkül magát a helyet sem. A terebélyes, állandóságot és végtelen nyugalmat árasztó, rendkívül esztétikus épületet, és azt a páratlan szépségű környezetet, amelybe belesimul. Körben a hegyek simogató ölelése. Napközben a plébánián voltunk, és a mellette lévő kis dombon magasodó templomban imádkoztunk magunkban, vagy a szentmisén.

János atya szerint a házasságot is szervizbe kell vinni, magától nem marad meg sem a szerelem, sem a boldogság, mert az élet ellene dolgozik Minden házasság sokadik házasság: mindig újra meg kell kötni, csak a partner ugyanaz. És ha netán éppen kudarcot vallottunk, „Mikor elhagytak, / Mikor a lelkem roskadozva vittem, / Csöndesen és váratlanul / Átölelt az Isten” (Ady).

Zsedit

Egyházközségünk rendszeres programjai

Miserend:

hétköznap: 6³⁰, 18⁰⁰
vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt és után.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén az esti szentmise után, kb. 18³⁰-kor

Szent István kápolna miserendje:

hétköznap: 17³⁰; vasárnap: 9⁰⁰, 11⁰⁰

Margitszigeti kápolna miserendje:

vasárnap 11⁰⁰

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573):

hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰
kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰

Könyvtár (hittantermek előterében):

vasárnap 10⁰⁰ – 10³⁰

Tábortűzre invitáló

Sok szeretettel hívunk minden kedves újlakit, felnőttet és gyereket egyaránt, augusztus 26-án, pénteken az esti szentmisére és

az immár hagyományossá vált nyári végizéletre, melyet évről évre a nyári plébániai napközi zárórendezvényeként szervezett Kriszta (mama) és

Anikó (néni). Amint a napközi is nyitott minden érdeklődő számára, úgy várunk most is minden jelenlegi, volt és leendő újlakit az összejövetelre. Remek alkalom az ilyen, hogy találkozunk rég nem látott ismerősökkel és hogy újakat szerezzünk. Aki éppen nem nyaral, adja tovább!

PS. Ha valaki kínálnivalót vagy éppen valamilyen produkciót hozna magával, ne fogja vissza magát!

Mink Márta

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, dr. Keglevich Lászlóné, dr. Koncsosné Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Spányi András

Augusztusi naptár

- 4. Cs. Vianney Szent János
- 5. P. Havas Boldogasszony
- 6. Szo. Urunk színeváltozása
- 7. V. Szent Donát
- 11. Cs. Szent Klára
- 15. H. **Nagyboldogasszony,**
kötelező ünnep, szentmisék: 6³⁰, 10³⁰, 18⁰⁰
- 16. K. Szent Rókus
- 18. Cs. Szent Ilona
- 20. Szo. **Szent István király,**
tanácsolt ünnep, szentmise: 7³⁰
- 25. Cs. Szent Lajos, Kalazanci Szent József
- 26. P. Az esti szentmise után tábortűz
- 27. Szo. Szent Mónika
- 28. V. Szent Ágoston
- 29. H. Keresztelő Szent János vértanúsága

Hírek, hirdetések

- Július 24-én a szentmisék végén vettünk búcsút Gyula atyától. András atya szeretettel méltatta és megköszönte Gyula atya újlaki szolgálatát, külön kiemelve derűs és erőteljes egyéniségét. A reggeli szentmisén nyújtotta át a hívek ajándékát Fejérdy Tamás, képviselőtestületünk világi elnöke.
- Nyíri Tamás professzor úr idén augusztus 10-én lenne 85 éves. Augusztus 7-én, vasárnap a 9 órás szentmisén emlékezünk a neves professzorra, egykori újlaki káplánra.
- A plébánosi lakás rendbehozatala és átalakítása a tervek szerint folytatódott és közel áll a befejezéshez. A főegyházmegyei támogatási keret kimerültével az iroda és a tanácsterem felújítása a jövő évre maradt.
- A korábbi tervtől eltérően a legközelebbi, immár „nyitottkapus” matutinum előreláthatólag búcsúkor, Szent Mihály napján lesz a Margitszigeten.
- 3 szobás, 83 m²-es, első emeleti, napfényes lakás tulajdonostól eladó az Evező utcában. ☎: 325-61-55.

Postánkból

Búcsú Gyula atyától

Sárlos Boldogasszony napján, búcsúünnepünkön, a vasárnapi szentmisét Szabó Gyula atya celebrálta. Gyönyörűen beszélt Mária és Erzsébet találkozásáról, példaképül állítva őket a mai lányok-asszonyok elé. A mise végét megkoronázták himnuszaink!

A 2004. novemberi "Újlaki arcok"-at olvasva megtudhattuk, hogy Gyula atya milyen fantasztikus ügyességgel, ha kellett csalfintással látta el feladatát Erdélyben magyarként, katolikusként és főleg papként. Ide, Újlakra kisegíteni érkezett. Szóbeli jóváhagyással végezte – nem akárhogyan – szolgálatát, és mi, hívek reménykedtünk, hogy írásbeli megbízatása is hamarosan megérkezik. Ám a júliusi Újlaki Hangokból megtudtuk, hogy augusztus 1-től a székesfehérvári egyházmegyében fog tovább szolgálni! Ez nagy szomorúsággal tölt el bennünket, újlakiakat.

Ígérjük, hogy nem felejtjük el, és mindnyájunk nevében kívánok erőt, egészséget Gyula atyának! Isten áldja meg!

Az újlakiak nevében: *Polgár Ferenčné*

Köszönet

Ebben az évben is voltak önfeláldozó jólelkű testvérek, akik fáradságot, időt, munkát nem kímélve gondoskodtak gyerekekről a nyári szünetben. Nekik, és Mindenkinek, aki a legkisebb mértékben is hozzájárult a napközis táborhoz, ezúton szeretnék köszönetet mondani.

A családomból már és még nem voltak táborozó gyerekek, de jól emlékszem arra, hogy milyen nagy gond volt annak idején, hogy a gyerekeink számára biztos és tartalmas nyári táborozási lehetőségeket találjunk, amivel meg lehetett hosszabbítani a szabadságunkat, ki lehetett tölteni a hosszú nyarat. Mert legyünk őszinték! Amilyen öröm a gyerekeknek a hosszú nyár, olyan nagy gond a legtöbb szülőnek.

Kívánom, hogy a tábor felnőtt résztvevői a nyár hátralevő heteiben tudjanak pihenni, és a Jóisten fizesse meg áldozatos munkájukat!

Baltház Katalin